

Partea 1-a
Rebeliunea poporului ales
Capitolul 1,1 – 3,6

1a) Capitolul 1,1 – 2,5:
Amestecul cu națiunile

Capitolul 1

Introducere

Dumnezeu nu a părăsit încă pe Israel. Puterea lui era încă prezentă. Întrebarea era numai, dacă exista credință, ca să se poată face uz de această putere. Cauza oricărei căderi este, că poporul lui Dumnezeu uită de prezența Dumnezeului cel viu și sfânt în mijlocul lui. Dacă scade conștiința valorii prezenței lui Dumnezeu, atunci se micșorează și dedicarea față de El. Ca urmare a acestui fapt, poporul a devenit insensibil față de răul care era la dușmani. Dacă ar fi fost cu adevărat conștienți de prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, atunci nu ar fi tolerat pe dușman în mijlocul lor. Ar fi fost atunci conștienți că era păcat și dezonoare pe Dumnezeu, să lași pe dușman să locuiască nepedepsit în țara lui Dumnezeu. Dumnezeu și dușmanul nu pot fi în legătură unul cu altul. Dacă se uită aceasta, aceasta va însemna pierderea binecuvântărilor țării. Această pierdere ne este prezentată în acest capitol ca fiind mereu crescândă. După felul cum are loc decăderea, se recunosc cinci faze succesive:

1. Neascultare față de ceea ce spune Dumnezeu (versetul 3);
2. Lipsă de încredere în Domnul (versetul 19);
3. Indiferență (versetele 21, 27, 28, 29, 30);
4. Lipsă de putere (versetele 31-33);
5. Decădere (versetul 34).

Originea oricărei decăderi se găsește în neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat răspunsul la întrebarea poporului, cine să se suie întâi. Acesta nu putea să fie interpretat în două feluri diferite. Iuda trebuia să se suie primul, singur! Cu toate acestea Iuda roagă seminția lui Simion, să se suie împreună cu ei. El putea să dea tot felul de motive plauzibile și admisibile, ca de exemplu, că moștenirea lui Simion era foarte strâns legată cu cea a lui Iuda, sau că ar fi fost frumos să iei și un altul în lucrarea Domnului. Însă toate aceste argumente, oricât de bune ar fi fost ele considerate, nu puteau să schimbe nimic din misiunea simplă a lui Dumnezeu, ca Iuda să fie primul care să se suie. La fazele următoare ale decăderii voi reveni pe parcursul capitolului.

Numele

Înainte de a studia mai detaliat capitolul 1, vreau să spun ceva despre numele amintite în Biblie. Nimic din ce stă scris în Biblie nu este fără însemnătate. Dumnezeu a lăsat să se scrie totul cu o intenție deosebită. *»Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună«* (2 Timotei 3, 16-17). Aceasta este valabil și pentru toate numele, care sunt numite. Numele are o anumită însemnătate. Aceasta nu înseamnă că însemnătatea unui nume este întotdeauna clară. Uneori sunt posibile mai multe înțelesuri ale numelui. Deseori prin înțelesul unui nume putem să obținem o înțelegere mai clară a sensului unei anumite secțiuni. În cartea Judecători sunt numite multe nume. Voi încerca, ca la aplicarea înțelesului numelui, să rămân la acest înțeles. Dacă sunt mai multe înțelesuri, voi folosi pe acela care se potrivește cel mai mult. În cazul acestor explicații există totdeauna pericolul ca

fantezia să înceapă să ocupe un rol deosebit. De aceea vreau să vă dau misiunea, să citiți critic, având duhul creștinilor din Berea, despre care Faptele Apostolilor 17, 11 spune: *»Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spusese era așa.«* Un indiciu important în legătură cu înțelesul numelor găsim în Evrei 7, 1-2: *»În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, ... care, după însemnarea numelui său, este întâi „împărat al neprihănirii”, apoi și „împărat al Salemului”, adică „împărat al păcii”.*« Aici Biblia însăși oferă dovada, că din numele unei persoane se pot trage anumite concluzii, care ne învață ceva cu privire la persoană.

Sunt diverse cărți cu privire la explicația numelor biblice. Unele din ele le-am preluat. M-am folosit și de unele notițe; pentru anumite nume am preluat înțelesul pe care l-am auzit în anumite predici. Nu mă voi ocupa de numele, al căror înțeles nu-l știu, sau la care nu-mi pot nimic imagina. Aceste nume au cu siguranță un înțeles, care ne prezintă ceva, dar eu nu știu ce. Este bine să ne recunoaștem limitele în această privință. Dar să începem cu capitoul 1.

Urmașul lui Iosua – versetul 1

În primul verset se face legătura cu cartea anterioară, cartea lui Iosua. Este o legătură cu același caracter, ca și legătura din Iosua 1,1 cu cartea Deuteronom. Cartea Iosua începe cu cuvintele: *»După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise.«* Aici este vorba de urmaș și mantaua lui Moise cade pe un alt rob al Domnului, care continuă lucrarea Domnului în duhul și puterea lui Moise. Cartea Judecători începe așa: *»După moartea lui Iosua.«* Aceasta înseamnă, că modelul duhului activ al lui Hristos (despre care Iosua era un model) nu mai era de față. De data aceasta nu mai era un urmaș. Același lucru este valabil pentru timpul care urmează perioadei descrise în Faptele Apostolilor. După ce apostolul Pavel a dispărut de pe scenă, nu mai auzim nimic despre alți apostoli, care ar fi ocupat poziția lui.

Întrebarea, pe care o pune aici Israel, lasă să se recunoască, că poporul mai era încă una. Este o întrebare, pe care ei toți o adresează Domnului, Dumnezeu. Aici încă nu este vorba de faptul că fiecare face ce-i place. Domnul este încă recunoscut ca Conducător al lor. Din păcate această conștientă dispărea treptat și poporul își pierde unitatea.

Întâi Iuda – versetul 2

Din Numeri 2, 9 este clar, că Iuda este primul care trebuia să plece, pe când poporul era încă în pustie. Iuda este conducătorul în pustie (vezi și Numeri 10, 14). Acum când țara trebuia să fie cucerită mai departe, vedem același lucru. Și aici Iuda trebuia să plece înainte. Aceasta se potrivește cu prorocia, pe care a rostit-o Iacov în Geneza 49. Iuda este seminția leului, din care va ieși Împăratul dat de Dumnezeu. Numele Iuda înseamnă „preamărire”. În aceasta este cuprinsă referirea la faptul că un duh de preamărire este condiția cea mai importantă pentru a cuceri țara. Preamărirea așează pe Dumnezeu pe primul loc și aduce cu sine dăruirea față de El. Bucuria de a asculta oferă curaj și entuziasm.

Iuda și Simion – versetul 3

Așa cum am remarcat, Iuda nu a fost ascultător în împlinirea misiunii date lui de Dumnezeu. În loc să se bazeze pe ajutorul și credințioșia Domnului și să se reazeme pe făgăduințele Sale, Iuda solicită ajutorul lui Simion, pentru ca să ia în posesiune moștenirea sa. Simion înseamnă „corn” și se referă la părtășie. Dar părtășia adevărată există, numai dacă ea se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Lui Iuda îi lipsea credința simplă. Înțelegerile omenești nu ajută niciodată lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: *»Iată că am dat țara în mâinile lui«* (versetul 2). Aceasta ar fi

trebuit să fie de ajuns. Cât de des nu a fost Dumnezeu dezonorat de poporul Său, prin aceea că s-a încrezut în cineva sau s-a bazat pe ceva din afara lui! În versetul 19b al acestui capitol se vede slăbiciunea acestei legături, pe care Iuda a făcut-o cu Simion. Cu tot sprijinul lui Simion, nu este putere să alunge pe dușman, care avea cară de fier. Sunt și aspecte pozitive, când la comanda lui Dumnezeu se fac lucruri în comun. Aceasta se vede din faptul, că Dumnezeu ne-a așezat împreună și că noi avem nevoie unul de altul. »*Mai bine doi decât unul*« spune Ecclesiastul 4, 9-12. Lupta comună, armonioasă, împotriva dușmanului se întâlnește și în Isaia 11, 14, unde Iuda și Efraim pornesc împreună împotriva dușmanului.

Domnul ajută – versetele 4-5

Cu toată lipsa de credință a lui Iuda, Dumnezeu le ajută și le dă victoria. Vedem în aceasta harul lui Dumnezeu. El nu dă pe Iuda la o parte, atunci când această seminție nu dă rezultatul așteptat într-o oarecare situație. Dar este vorba, la cât ne așteptăm noi de la Dumnezeu. El vrea să ne dea victorii depline. Și noi obținem numai victorii parțiale, dacă nu ne facem cu totul și în toate dependenți de Dumnezeu. Victoria se obține la Bezec. Numele Bezec înseamnă „ruptură”. Dacă undeva are loc o ruptură, ceva nu mai este complet, puterea s-a pierdut. În viața unui credincios se poate întâmpla, ca el să nu mai trăiască cu totul pentru Domnul Isus. În relația lui cu El a intervenit o ruptură, probabil prin păcat, sau prin împrejurările vieții. Și într-o adunare locală se poate întâmpla ca între credincioși să ia naștere o ruptură. Apostolul Pavel atenționează pe credincioșii din Corint, ca să aibă același fel de vorbire: »să nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire« (1 Corinteni 1, 10). Bezec este condus de Adoni-Bezec. Numele lui înseamnă „domnul rupturii”. Orice ruptură în viața unui credincios sau într-o adunare locală, se naște, pentru că diavolului, adevăratul „domn al rupturii”, i s-a oferit șansa să dea lovitura.

Este interesant că Israel întâlnește pe acest Adoni-Bezec ca prim dușman. Nu este remarcabil și faptul că apostolul Pavel scrie corintenilor mai întâi despre ruptura, care este în mijlocul lor? Dușmanul va fi biruit, când se acționează în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Așa a făcut Israel, și așa trebuie să facem noi. În ultima parte din 1 Corinteni 1 se face clar, în ce fel poate dușmanul să fie bătut. Aceasta este posibil prin »*Cuvântul crucii*« (versetul 18). Să te reîntorci din nou la cruce și să stai sub impresia a ceea ce a făcut Domnul Isus acolo. La cruce El a refăcut orice ruptură, atât în viața personală a credinciosului, cât și în viața adunării locale. Dacă mărturisim ce am greșit, ruptura este anulată, oriunde ar fi luat ea naștere, iar reabilitarea are loc în viața credinciosului și în adunarea locală.

Revanșa – versetele 6-7

Că Iuda și Simion nu sunt în totul pe calea lui Dumnezeu și nu acționează potrivit cu gândurile Lui, se poate vedea și din felul cum tratează pe Adoni-Bezec. Ei fac ceva, pe care Dumnezeu nu le-a poruncit. Iosua nu a făcut niciodată așa ceva cu împărații Canaanului. Este o faptă de răzbunare omenească. Niciunde în Vechiul Testament nu a dat Dumnezeu dispoziție poporului Său, să chinuie de moarte pe dușmanii săi. Este adevărat, că ei nu trebuiau să aibă milă de ei și trebuiau să-i ucidă fără milă. Dar o chinuire îngrozitoare nu a fost rânduită. Ce face poporul aici, nu vorbește în favoarea lui.

Ce spune Adoni-Bezec în privința aceasta, nu are nimic a face cu ce se petrece; este un alt lucru. Prin comportarea lui, Adoni-Bezec urmărea numai să-și mărească puterea și renumele. Dumnezeu însă folosește eșuarea lui Iuda și Simion, ca să răsplătească lui Adoni-Bezec. Este un lucru bun din partea lui Adoni-Bezec, că vede, în ceea ce i se face, pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu. El recunoaște, că această judecată îl lovește pe drept. Acum i se răsplătește pentru ce a făcut până acum. În cazul lui se adevărește cuvântul din Galateni 6, 7: »*Ce seamănă omul, aceea va secera.*«

În mai multe întâmplări din Biblie întâlnim adevărarea acestui cuvânt. Și cât de des nu am venit și noi în contact cu acesta? Pe om îl întâmpină ceea ce face. Cu răspunsul lui Adoni-Bezec la pedeapsa pe care o primea, putem să respingem pe acei oameni care critică nimicirea locuitorilor din Canaan de către Iudei. Ei trebuie numai să asculte atenți pe Adoni-Bezec. Judecata asupra locuitorilor din Canaan a fost dreaptă și meritată.

Ierusalimul – versetele 8-9

În Iosua 10, 1 și versetele care urmează se amintește pentru prima dată Ierusalimul în Biblie, și anume în legătură cu războiul. Și aici în cartea Judecători numele Ierusalimului este amintit în legătură cu lupta. Războiul a fost caracteristic pentru toată istoria Ierusalimului, și va fi, până când va fi trecut timpul națiunilor. Abia după ce Domnul Isus va reveni din cer, ca să ia în primire împărăția, suspendată, asupra lui Israel, cetatea va corespunde înțelesului numelui ei „întemeierea păcii” (*salem* înseamnă „pace”), căci Isus Hristos va domni atunci ca prinț al păcii. Cucerirea Ierusalimului de către Iuda nu este completă. Cu toată pustiirea Ierusalimului, dușmanul găsește ocazii să se readune, să se reorganizeze din nou și să opună rezistență (vezi versetul 21).

Canaaniții

Canaan era un fiu al lui Ham, fiul lui Noe (Geneza 10, 6). Noe a blestemat pe Ham în fiul său Canaan. Istoria urmașilor lui Canaan arată clar, ce înfățișare a luat acest blestem. Ei locuiau țara, pe care Dumnezeu a dat-o ca moștenire poporului Său, dar ei au stricat țara prin necurățiile lor. Au folosit țara lui Dumnezeu pentru propria lor desfătare. În Geneza 15, 18-21 sunt numiți canaaniții împreună cu alte nouă popoare ca locuitori ai țării; tot așa și în Deuteronom 7, 1 și Iosua 3, 10. Deci ei constituie o grupă separată printre locuitorii țării. Însă în alte texte, numele canaaniților apare ca o noțiune colectivă pentru toți locuitorii țării, ca de exemplu în Geneza 12, 6, Iosua 17, 12,13 și Neemia 9, 24.

Înțelesul spiritual al canaaniților

În Proverbe 31, 24 și Isaia 23, 8, cuvântul ebraic Canaan a fost tradus cu „negustor”. Aceasta ne dă un indiciu despre înțelesul cuvântului. Numele Canaan este pentru oamenii care fac din lucrurile lui Dumnezeu o afacere, din care poți câștiga ceva. Despre astfel de oameni citim în 1 Timotei 6, 5: »*oameni stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavie este un izvor de câștig.*« Canaan reprezintă deci un fel de gândire, la care cineva urmărește numai interese proprii, și pentru voia lui Dumnezeu nu este nici un loc. Este voința proprie pură, îndreptată spre satisfacerea propriilor plăceri.

Acest dușman este foarte greu de exterminat. El se ascunde în inima fiecărui om, care aparține poporului lui Dumnezeu. De aceea orice membru al poporului lui Dumnezeu trebuie să fie foarte atent. Acest dușman își face remarcată prezența, când, de exemplu, noi am făcut ceva, care trezește admirația la alții. Noi profităm, prin faptul că facem pe alții dependenți de noi. Ne vom folosi de onoarea care ni se aduce, ca să-i păcălim și să-i facem să lucreze pentru țelurile noastre. Prin aceasta nu va fi onorat Dumnezeu, ci noi înșine. Ce fac eu, va trebui să aibă ca rezultat, că ceilalți nu mă onorează pe mine, ci pe Dumnezeu. Această mentalitate de negustor se întâlnește foarte frecvent în biserica romano-catolică. Ceva asemănător citim în Apocalipsa 18. Se face chiar negoț cu „*trupurile și sufletele oamenilor*”. Ne putem gândi în privința aceasta la timpul indulgențelor, când în biserica romano-catolică s-a făcut efectiv negoț cu sufletele. Dumnezeu va judeca acest sistem de afaceri, care poartă numele de biserică.

Cum s-a spus, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să țină socoteala de prezența acestui dușman în propria inimă și viață. Nu trebuie să avem nici o milă față de el. El trebuie condamnat radical. Aceasta are loc, prin aceea că îl ducem acolo unde îi este locul, în moarte. Atunci corespundem misiunii din Coloseni 3, 5, unde se spune, că noi trebuie să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ. Aceste mădulare sunt: »*curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli*«. Aceste mădulare le putem vedea ca rezultat al gândirii stricate, prezentate în 1 Timotei 6, 5. Aceasta nu este o bagatelă. Fiecare mădular este un dușman. Cine crede că este bine să mănânce cireșe împreună cu un astfel de mădular, va fi lovit de el. Vei pierde teren. Binecuvântările lui Dumnezeu nu mai sunt savurate. Canaaniți vor avea grijă, ca noi să nu locuim în cetățile noastre, aceasta înseamnă, că noi nu vom avea nici o plăcere despre un adevăr cu privire la Hristos, sau în ceva de valoare de la El, care ne aparține. Am început să mergem pe drumul spre sclavia păcatului, și vom continua să mergem pe el, până vom ajunge sclavi pe deplin!

Caleb – versetele 10-12

Iuda continuă să urce: următorul lui țel este Hebron. Acest nume are un înțeles frumos: „părtășie”. Cetatea a fost la început în mâinile canaaniților, care i-au dat numele de Chiriati-Arba. Chiriati-Arba înseamnă: „cetatea uriașilor”. În realitate, nu seminția lui Iuda, ci Caleb a cucerit această cetate. Aceasta o putem citi în Iosua 15, 14-15. Caleb și-a pus pecetea puterii și credințioșiei personale, a perseverenței și credinței, asupra întregii seminții. El nu s-a temut de uriași. Aceasta a arătat-o deja, când el, fiind unul din cei doisprezece cercetași, a venit la Moise cu relatarea despre ce văzuse în țară. Această întâmplare o putem citi în cartea Numeri capitolele 13 și 14. Zece cercetași s-au lăsat intimidati de impresia creată de zidurile puternice ale cetății și de uriașii care locuiau acolo. Ei nu vor putea niciodată să-i biruie pe aceștia. Dar vorbirea lui Caleb a fost alta. Motivul pentru aceasta a fost, că el nu a comparat zidurile și pe uriași cu sine însuși și cu puterea lui, ci cu Dumnezeu. Și ce sunt zidurile groase și uriașii pentru Dumnezeul atotputernic?

Această încredere a credinței strălucește printre marea necredință și decădere. Tot așa este și astăzi în Adunare: în mijlocul decăderii generale se întâlnește credințioșia personală. Credințioșia se găsește la bărbații și femeile care nu compară greutățile cu ei înșiși, ci le pun liniștiți în mâna Domnului și se încred, că El stă deasupra împrejurărilor și arată drumul spre victorie. Credințioșia personală este și astăzi spre binele tuturor. Atunci o cetate a uriașilor se schimbă într-o cetate a părtășiei. Acolo unde credința alungă pe dușman, apare în locul acestuia părtășia cu Dumnezeu și poporul Său.

Cucerirea cetății Chiriati-Sefer urmează imediat cuceririi anterioare. Chiriati-Sefer înseamnă „Cetatea cărții”. Acesta era numele cetății, când ea se afla în mâinile dușmanului. Este posibil să fi fost un centru al învățărilor canaaniți; probabil că noi am vorbi astăzi despre o „universitate”. Numele nou, pe care îl primește această cetate, este Debir, și aceasta înseamnă „un oracol viu” sau „ vorbirea lui Dumnezeu”. Din aceasta învățăm următoarea lecție: pentru cei necredincioși, sau pentru aceia care se zic creștini, dar care nu au viață din Dumnezeu, Biblia este o simplă carte. De îndată ce cineva primește viața nouă prin pocăință și naștere din nou, această carte devine Cuvântul lui Dumnezeu viu și lucrător (compară cu Evrei 4, 12). Mulți confirmă, că prin noua viață, pe care au primit-o, au început să vadă și să citească altfel Biblia. Ce mai înainte părea să fie o literă moartă, a devenit viu. Vom găsi „Biblia” în cartea Judecători prezentată în multe tablouri. Vom obține victorii asupra dușmanilor spirituali numai atunci când ne vom însuși Cuvântul lui Dumnezeu, adică vom trăi așa cum ne învață el. În mod deosebit pentru bătrâni și supraveghetori, al căror tablou îl avem în judecători, este valabil, că ei trebuie să cunoască Cuvântul; ei trebuie să fie »*în stare să învețe*« (1 Timotei 3, 2).

Otniel – versetul 13

Cu comportarea și apariția lui Caleb este legat un alt aspect important, și anume, că el impulsionează și pe alții să aibă aceeași comportare. Prin exemplul lui trezește în alții râvna să facă ca el. Tot așa este și astăzi: credințioșii unuia singur îi face și pe alții să acționeze la fel. Numele Caleb înseamnă, printre altele, „din toată inima”. Totdeauna este important ca inima să nu fie împărțită. Cine slujește lui Dumnezeu din toată inima, și se încrede în El, acela obține victorii de credință. Scânteia acestui entuziasm al credinței sare după aceea pe alții, ca și aici la Otniel. Numele lui înseamnă „leul lui Dumnezeu” sau „puterea mea este Dumnezeu”. Vedem în el un model al vitejiei credinței. Cauza nu este în propria putere, ci în puterea lui Dumnezeu. Pe ea se bazează el. Ceea ce prezintă Caleb este continuat de Otniel, prin modelul pe care el l-a văzut în Caleb. Un impuls deosebit este răsplata, pe care Caleb o oferă ca perspectivă. Cine va cuceri Chiriat-Sefer, acela va primi pe fiica lui de soție. Această afirmație nu se lovește la Otniel de urechi surde.

Acsa: numele ei – versetul 14

Cu siguranță Acsa era o femeie atractivă. Dar Otniel n-a prețuit-o în primul rând pentru frumusețea ei exterioară. Ce fel de femeie era ea, se recunoaște din numele ei, din atitudinea și comportarea ei. Numele ei înseamnă „podoabă unică”. Aceasta arată că umblarea ei, stilul ei de viață, era spre onoarea lui Dumnezeu. Ea era o femeie, ca cele prezentate în 1 Petru 3, 1-6. Acolo se vorbește de mai multe ori de podoabă. Ea era un om, care în viața lui făcea ce a spus Dumnezeu. În Tit 2, 9-10 se spune despre sclavi, ca »să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.« Pentru a face cinste »învățaturii lui Dumnezeu«, adică învățaturii, pe care Dumnezeu o dă prin Cuvânt, trebuie s-o cunoști. Ea a arătat interes față de ce a spus și a făgăduit Dumnezeu. Aceasta a determinat atitudinea și comportarea ei. Este de dorit ca femeia creștină să-i urmeze exemplul. Aceasta este valabil și pentru bărbatul creștin. Este tot așa de dorit, ca el să tragă foloase din ceea ce prezintă în afară. Nu numai femeia creștină, ci și bărbatul creștin este răspunzător, ca prin viața lui să facă cinste »învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru«. Prin stilul nostru de viață noi facem cinste, sau dezonorăm »învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.« Este vorba de a realiza în practică, ce am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu.

Caleb, Acsa și Otniel sunt toți trei iudei, adică, toți trei aparțin seminției lui Iuda, al cărui nume înseamnă „adoratorul lui Dumnezeu, preamărire”. Din preamărirea lui Dumnezeu rezultă umblarea în credință și încrederea. Cine mulțumește lui Dumnezeu pentru marea Lui bunătate, va arăta prin viața lui, că această mulțumire este adevărată. Umblarea lui va fi totodată o mare preamărire pentru Dumnezeu. El își va pune viața tot mai mult în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este urmarea inevitabilă în viața unui om a cărui inimă năzuiește după Dumnezeu și Cuvântul Său.

Acsa: atitudinea ei – versetul 14

Acsa era o femeie prețioasă, și aceasta nu numai prin frumusețea ei exterioară. Sensul numelui ei l-am arătat deja. Dar am mai numit ceva, care era așa de atractiv în viața ei, și anume atitudinea și comportarea ei. În acestea se arăta frumusețea ei propriu-zisă, interioară. Tocmai prin atitudinea ei era o completare mare pentru Otniel. Acsa poseda ceva din duhul tatălui ei. Ea nu a fost mulțumită numai să aibă o posesiune. Ea voia ca posesiunea ei să fie roditoare. Țara din sud era o țară însoțită și cu căldură, roditoare și frumoasă. Dar ea voia să aibă ceva suplimentar, prin care ar fi fost în stare să savureze pe deplin această țară: izvoarele de apă de sus și de jos.

Izvoarele noastre de sus – versetul 15

Și noi avem dreptul să știm, că „posedăm o bucată de țară”, însă cu privire la noi aceasta se referă la binecuvântările spirituale din locurile cerești. Un model găsim în viața apostolului Pavel. El vorbește despre „izvoarele de sus”, atunci când scrie despre »belșug«. Așa amintește el în epistola către Romani despre »harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos«, care »s-au dat din belșug celor mulți« (Romani 5, 15; vezi și 5, 20). El dorește credincioșilor din Roma, să fie »plini de nădejde« (Romani 15, 13). În cea de-a doua lui scrisoare adresată Corintenilor scrie că »prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere« (2 Corinteni 1, 5) și în capitolul 7 versetul 4 al acestei scrisori: »sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie«. Har, speranță, mângâiere, bucurie, toate aceste lucruri se găsesc în Hristos în cer. Credinciosul poate să scoată totdeauna din aceste izvoare, chiar și atunci când în viața lui de pe pământ nu-i merge așa de bine, cum s-a așteptat el. Atunci el știe, că în Hristos, izvorul de sus, se găsește înviore, care nu poate fi atinsă de niciunul din necazurile vieții.

Izvoarele noastre de jos – versetul 15

Există și izvoarele de jos. Despre acestea vorbește apostolul Pavel, când vorbește despre suferirea lipsurilor în timpurile de încercare. Un exemplu avem în 2 Corinteni 11,9: »de nevoile mele au îngrijit frații, când veniseră din Macedonia«. Este o înviore, când sunt frați, care ne ajută când suntem în nevoie. Este o înviore venită dintr-un izvor de jos, ca și cea înviore pe care o primim de la Domnul Însuși. Și cu toate acestea rezultatul este același. Noi cunoaștem binecuvântarea țării, când bem din ambele izvoare. Înviorea pe care o primim atât din izvoarele de sus, cât și din izvoarele de jos, fac pe Domnul Isus mai mare. Dumnezeu va fi proslăvit, dacă cerem de la El lucruri mari și bune. Noi nu trebuie să-L limităm la îngustimea gândurilor noastre. El a dus poporul Său într-o țară bună și a fost dorința Lui să-i binecuvânteze acolo. Dumnezeu ne-a adus într-o țară bună și El nu vrea să facă nimic altceva mai bun, decât să ne binecuvânteze acolo. Din păcate vedem în timpul nostru, că sunt puțini credincioși care arată interese și angajament pentru binecuvântarea prezentată în Acsa. Mai este o aplicație. Acsa era soția lui Otniel; el se aseamănă cu supraveghetorii de astăzi din Adunare, cu cineva care conduce poporul lui Dumnezeu. Supraveghetorii sunt oameni, care își îndeplinesc bine rolul, numai dacă au de partea lor o soție ca Acsa. Ea este un om care impulsionează pentru activitatea spirituală.